

Praha – Žižkov, 21. 4. 2019
P. Jareš

Na cestě do Emaus L 24, 13 – 35

V našich životech někdy dochází k událostem, které jsou Božím zachraňujícím jednáním. Konkrétní podoba Božího jednání však na nás působí děsivě. Dokonce nabourává naši víru v Krista. Tedy naši víru s důrazem na slovo *naši*. Jde o naše pojetí víry v Krista, náš způsob věření. Ve svém pojetí víry máme někdy sklon předepisovat Bohu, kam až může zajít. A pak se divíme, že se Bůh našich pomyslných předpisů nedrží. Třeba se dlouho modlíme za obrácení nějakého člověka. A když se věci konečně dají do pohybu správným směrem, je to jako kdyby se děl pravý opak toho, zač jsme prosili. Dotyčný někde na dlouhou dobu odcestuje. Třeba někde, kde ani není žádný sbor. Přitom právě tam potká kohosi, kdo ho ve víře zásadně ovlivní. Nebo tam prožije něco, co ho posune blíž ke Kristu. Pro nás ale může být kříž v tom, že jsme si to právě takto nepředstavovali. Potřebujeme se s tím vnitřně vyrovnávat. Jindy se modlíme za duchovní obnovu sboru či církve. Bůh uvede věci zřetelně do pohybu. Jsme ale vyvedeni z míry Božím způsobem uskutečňování *Jeho* myšlenek. Konkrétní události v našich životech či v životech ostatních nás v takových chvílích mohou zaskočit. Věděli jsme, že to nebude snadné; že bude asi i třeba, abychom změnili způsob života. Ale nedovedli jsme si to do všech důsledků představit. Poutníci na cestě do Emaus si nedovedli představit, že by Ježíš měl zemřít. Svou smrt i vzkříšení předpověděl sice Ježíš svým učedníkům několikrát (např. L 9, 21 – 27. 41b – 45; 18, 31 – 34). Učedníci však stále nechápali. A když pak byl Ježíš skutečně ukřižován, byli tím zaskočeni. Takhle přece spása *nemohla* vypadat. Jejich pojetí víry v Mesiáše něco takového nepřipouštělo.

Téhož dne, kdy byli dva učedníci na cestě do Emaus, přišly brzo ráno některé ženy k Ježíšovu hrobu, jeho tělo tam ale nebylo. Dokonce uviděly anděly, kteří jim zvěstovali, že Ježíš vstal z mrtvých. O všem pověděly apoštolům (viz L 24, 1 – 12). Oba učedníci o tom věděli, ale nijak zvlášť je to nepovzbudilo. I jim patrně připadalo vyprávění žen jako nesmysl a nevěřili mu. K nám také dolehla zvěst o zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Většinou nám snad nečiní potíže věřit, že Ježíš kdysi vstal z mrtvých. Nebývá však pro nás vždy samozřejmé počítat s živým Ježíšem, který jedná tady a teď. Po cestě do Emaus naši dva poutníci rozebírali nedávné události i zvěsti. Netušili přitom, že je čeká setkání, které naprosto změní jejich životy.

K poutníkům se na cestě připojil sám Ježíš, ale nepoznali ho. Neznámý se jich hned ptal, o čem si povídají. I my si takhle někdy povídáme – přetrásáme svá zklamání, pochybnosti a zmatek. Oni mu tehdy vše vypověděli. Ježíš samozřejmě všechno věděl. Stejně i dnes ví přesně, kde se každý z nás právě nachází a co s námi právě vnitřně hýbe. Ať už mu o sobě povídáme cokoli,

nikdy ho neinformujeme. Jen se mu otevíráme. Na našich „ cestách do Emaus “ se k nám Ježíš vždycky přidává. Zajímá se o naši aktuální situaci. A my mu můžeme vypovědět, jak to s námi doopravdy je. Když spolu dva křesťané rozebírají své těžkosti, nemusejí mluvit jen spolu, mohou mluvit i s Kristem. Když v našich hlavách probíhají všelijaké dialogy (někdy jde o smyšlené rozhovory s lidmi, kteří nás naštváli), můžeme do nich vědomě vpustit také Krista. Můžeme mu o všem povědět v modlitbě.

Těm dvěma tehdy Kristus za pomoci Písma dokazoval, že jeho ukřižování nebylo ničím neobvyklým (viz např. Iz 53). V jeho slovech bylo přitom i určité napomenutí. Znali biblické předpovědi, takže se vlastně ani neměli divit tomu, jakou mělo naplnění oněch prorocství podobu. Ježíš je ale nijak neodsuzoval a trpělivě jim vysvětloval, že z Božího hlediska je vše v nejlepším pořádku. Tak nás povzbuzuje Duch svatý. Jistě k tomu často používá verše z Bible, které nám připomíná. Někdy je připomíná během našich rozhovorů a modliteb. Někdy nám třeba hned po probuzení přijde na mysl verš z Bible, nebo písnička. Přichází k nám znovu naděje. „ *Obavy lidské srdce tíží, ale dobré slovo vrací radost.* “ (Př 12, 25 ČEP)

Když přišli k cíli cesty, Ježíš jakoby chtěl jít dál. Byla tu i možnost, že ho nepozvou domů a tím pádem nepoznají, kým ve skutečnosti je. Mohli se rozloučit a poděkovat za pěkné popovídání nad Biblí. Nebo mohli neznámého pozvat dál. Udělali to druhé. Snad v tom bylo něco víc, než jen projev pohostinnosti. Tím pozváním také přijímali to, co neznámý říkal. Uvěřili jeho slovům. Jejich víra v Krista byla znovu probuzena k životu. Když nás Duch svatý povzbuzuje slovy Písma, je důležité, co s tím uděláme. Přijmeme to? Změníme svůj přístup? Rozhodnutí je na nás. Můžeme se nechat na chvíli dojmout a nechat Ježíše jít. Nebo se můžeme rozhodnout, že budeme své další kroky stavět na tom, co nám ukázal. Třeba například přestaneme řešit jako problém něco, co Bůh jako problém nevidí. Když pak později při večeři Ježíš rozlomil chléb, poznali ho. A i když jim vzápětí zmizel, mělo to na ně ohromně povzbudivý účinek. Ještě toho večera se vrátili do Jeruzaléma, aby ostatním učedníkům pověděli o svém setkání se Vzkříšeným. Ježíš obrátil jejich smutek v radost. Ze dvou skleslých lidí udělal radostné svědky svého vzkříšení. Stejnou věc dokáže Ježíš učinit i s každým z nás!